

[Gregersen.]

Samfundet komme til at betale, og det kan derfor heller ikke være uden Interesse for Spørgsmaalet: Krig eller Fred Organisationerne imellem. Hvis der kunde skrives et Lovforslag, der gav Organisationerne, hvad der tilkom dem, og fritog udenforstaaende for at betale, saa vilde det være godt, men det er desværre næppe muligt, og Regeringens Forslag tager jo da heller ikke saa langt Sigt, men søger kun at naa et langt lavere liggende Maal, nemlig at nedsætte Strejkers og Lockouters Antal til noget mindre end hidtil.

Socialministeren siger i sine Bemærkninger til Lovforslaget, at Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer har været af vidtrækkende samfundsmæssig Betydning, og jeg tør vel gaa ud fra, at der i denne Forbindelse menes, at Dannelsen af de store Fagforbund og Arbejdsgiverforeningerne bl. a. har medvirket til at nedsætte Lønkampenes Antal; altsaa medvirket til det samme, som nærværende Lovforslag tilsigter.

Edward Bernstein citerer i sin Bog „Strejker“ følgende i denne Henseende: karakteristiske Udtalelse fra en Kommissionsberetning om Spørgsmaalet Kapital og Arbejde, som jeg beder om Tilladelse til at citere: Ligesom en moderne Krig mellem 2 store europæiske Stater, hvor dyr den end kan være, dog betegner et højere Trin af Civilisation end de uophørlige Kampe og Grænsestridigheder i Tider og paa Steder, hvor Regeringerne var mindre stærke og civiliserede, saaledes synes i det hele en lejlighedsvis stor Strejke, som afbryder aarelang Fred, dog altid at være bedre end fortsatte lokale Trætter, Arbejdsafbrydelser og Tvistigheder. Og han føjer til for egen Regning: I en Samfundsordning, som grunder sig paa Interesse modsætninger, er den væbnede Fred med alle sine Bekostninger og Misligheder dog til syvende og sidst den eneste mulige Fred.

Det er jo ikke netop den samme Tankegang som den, der gøres gældende i den nationale Rustningspolitik; der anses en Forøgelse af Hærstyrkerne og Merrustninger for en yderligere Skærping af Krigsfaren, og der hævdedes det, at kun Afrustning kan sikre Freden. Men jeg skal ærligt indrømme, at heller ikke jeg tror paa Lønrigenes Ophør, paa Afrustning i et gennemmonopoliseret Samfund, hvor de faa har Nøglerne til Spisekamrene og kan spærre de andre ude. Derfor maa vi tage Forholdene, som de er, tage de Byrder, der paalægges os, og ydermere være nøjsomme ogsaa i de For-

ventninger, vi kan nære til Gennemførelsen af et Lovforslag som dette.

Hvad det nye i Mæglingsforslaget angaar, ligger Hovedvægten i Afstemningsreglerne, og der har i Udvalget været meget delte Meninger om, hvorledes disse skulde være. Yderpunkterne findes, som naturligt er, hos de to modstaaende Parter: Arbejdsgiverne kræver 75 pCt. af alle stemmeberettigede for Forkastelse af et Mæglingsforslag, medens De samvirkende Fagforbunds Repræsentanter gaar helt ned til, at ca. 6 pCt. af de stemmeberettigede kan forkaste, nemlig i det Tilfælde, hvor Stemmedeltagelsen kun udgør 10 pCt. Lovforslaget bygger ved Urafstemning paa Stemmeregler, der ligger om ikke midt imellem saa dog imellem disse to Yderpunkter.

I Bemærkningerne til § 7 har Ministeren udtalt sig om, hvorledes det vilde være gaaet med de af Forligsinstitutionen i Tiden 1922—32 stillede 72 Mæglingsforslag, hvis Arbejdsgiverrepræsentanternes Forslag havde været gældende; der vilde saa godt som ingen Mæglingsforslag være blevet forkastet. Ligeledes har Ministeren udtalt sig om, hvorledes det vilde være gaaet, hvis Arbejderrepræsentanternes Forslag havde været gældende; da vilde der ikke have været væsentlige Ændringer i Forhold til den bestaaende Tilstand. Derimod har Ministeren ikke udtalt sig om, hvordan det vilde være gaaet med de 72 Mæglingsforslag efter hans egne her foreslaaede Afstemningsregler, idet han hævder, at der ikke kan siges noget herom af Hensyn til Sammenkædningsreglerne, og det er jo ikke meget oplysende. Imidlertid har Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, Hr. Julius Madsen, ifølge Dagspressen foretaget en saadan Beregning og udtalt, at hvis Reglerne efter Socialministerens Forslag var blevet anvendt, vilde kun 11 af Forslagene være blevet vedtaget; de 61 vilde altsaa alligevel være blevet forkastet.

Det, der synes at kunne naas ved dette Lovforslags Gennemførelse, er altsaa ikke meget, hvad heller ikke kan ventes, thi Krige forsvinder kun sammen med Krigsaarsagerne. Men vi tager de Fremskridt, der kan naas, selv om de er smaa, og hvis Lovforslaget, naar det kommer tilbage til Salen, virkelig betyder et om end meget lille Skridt fremad paa Fredsvejen, vil vi naturligvis ikke modsætte os dets Gennemførelse.

Aksel Larsen: Det ærede Medlem Hr. Gregersen har for saa vidt foregrebet Be-